

Legenda o sv. Krištofovi

(Katechéza)

Kedysi dávno žil na svete obor, ktorý mal obrovskú silu. Ľudia hovorili, že je taký silný, že dokáže vytrhnúť zo zeme strom spolu s koreňmi, ako to oni robia s malými rastlinkami. Po svete chodil s palicou, ktorá bola vlastne kmeňom vytrhnutého stromu. Hovorili mu REPROBUS, t.j. PREKLIATY. Je známy aj pod menom OFORUS, to znamená NOSIČ.

Hoci bol taký veľký a silný, ľudia ho nikdy nevideli usmiať sa. Vraj bol veľmi škaredý, a preto od neho bočili. Možno preto boli aj jeho rodičia nešťastní, a nestarali sa o neho. Tak vyrástol Oforus bez domova a lásky. Žil sám a ani nevedel, načo ešte žije.

Jedného dňa si znova bolestne uvedomoval svoju opustenosť a samotu i rozhodol sa, že z tohto kraja odíde tak ďaleko, do cudzej krajiny, že ho tam nikto nebude poznať a vstúpi do služby k najmocnejšiemu pánovi. Dupočul sa o mocnom kráľovi, ktorý žije na ďalekom východe. Vraj má veľké bohatstvá aj veľké pluky vojakov a je pánom nad mnohými krajinami. Reprobos si myslel, že keď pôjde k nemu do služby, aj jemu sa ujde kúsok z kráľovej úcty a slávy.

Keď prišiel do ku kráľovi, prijal ho do služby. Keď sa len zjavilo jeho vojsko na čele s týmto obrom, vojaci zutekali alebo sa vzdali. Keď sa po víťazstve vracal ku kráľovi, ľudia ho oslavovali a obdivovali. Takto Reprobos dosiahol, po čom túžil: obdiv a vážnosť.

Raz však po takom víťazstve ktosi povedal kráľovi: „Tento sa nebojí ani smrti, ba ani čerta – diabla!“ Kráľ sa nato prežehnal a povedal: „Čerta radšej ani nespomínajte!“

Reprobos si všimol, že čert je niekto, koho sa aj mocný kráľ bojí. Preto dal kráľovi výpoveď a vydal sa znova do sveta hľadať mocného diabla, aby odteraz slúžil u neho ako silák.

Nebo ho veru ťažké nájsť. Ved' tento sa potuluje po celom svete. On je všade tam, kde sa ľudia nemajú radi, robia si navzájom zle, hádajú sa, závidia, bijú sa a klamú. Balamutiť ľudí a nahovárať ich, aby robili zle, lebo len tak sa dostanú k moci, to nebolo veľké umenie. V tejto službe sa aj Reprobovo srdce zatvrdilo a jeho tvár sa stávala zo dňa na deň ešte škaredšou a ohavnejšou.

Raz bol znova na potulkách so svojim pánom, hlavným diabliskom. Cestou prišli k akejsi križovatke, pri ktorej boli postavené Božie muky. Reprobos videl na kríži akéhosi umučeného priklincovaného človeka, mal sklonenú hlavu, na ktorej bola trňová koruna. Jeho rozpäté ramená ale vyzerali tak, akoby chceli Reproba objasť. Alebo dokonca všetkých ľudí, ktorí tade prejdú. Tento Ukrižovaný vyžaroval dobrotu a lásku, s akou sa Reprobos ešte nikdy nestretol. Obrátil sa k svojmu pánovi, aby sa ho spýtal, kto je ten ukrižovaný muž, no on to miesto obišiel veľkým oblúkom a bol už kdesi preč. Keď ho Reprobos dohonil, diabol sa triasol, a nepovedal ani slovo.

Reprobovo srdce poskočilo od radosti. Ved' u tohto čierneho chlapa som nenašiel ani obdiv a úctu, ani lásku a porozumenie, a ešte k tomu vidím, že ani on nie je najsilnejší. Zrejme ten Najsilnejší a Najväčší má do činenia s týmto Ukrižovaným, ktorý hľadá na svet tak láskavo. Len mu nijako nešlo do hlavy, ako môže byť jeden priklincovaný človek mocnejší než diabol. Ale musí byť mocnejší, keď sa diabol pred ním trasie ako osika.

Odišiel teda od neho a hľadal niekoho, kto by mu vedel viac povedať o Ukrižovanom, ktorému by odteraz rád slúžil. Chodil pomedzi ľudí a vypytoval sa, či poznajú toho Ukrižovaného na rázcestí?

Áno, ľudia ho poznali. Ale povedať mu o ňom nechceli ani slovko. Poslali ho za mníchom – pustovníkom do lesa, kde má jaskyňu. Aj on má taký kríž a vie o Ukrižovanom viac ako oni. A navyše má aj viac času na vysvetľovanie.

Reprobos sa teda vydal znova na cestu, aby hľadal pustovníka. Po čase ho aj našiel a zostal u neho veľmi dlhý čas. Mních mu prezradil aj meno Ukrižovaného. Je to JEŽIŠ KRISTUS. Tu sa o ňom dozvedel všetko, čo kresťan má vedieť. Počul o jeho zázrakoch a dobrých skutkoch, aj o jeho veľkej láske k Bohu, svojmu i nášmu Otcovi, a k všetkým ľuďom, najmä k trpiacim a chorým. Zlí ľudia mu závideli a dali ho ukrižovať, On ale nezostal v hrobe. Jeho a náš Otec ho na tretí deň vzkriesil, a tak sa stal Víťazom nielen nad čertom, a zlom, ale aj nad smrťou.

„Len jemu chcem od teraz slúžiť!“ – vyhlásil Reprobús – „len mi ukáž cestu k nemu!“

„Urob ako ja! Postav si pustovňu, modli sa a posti!“ – radil mu mních. „To nemôžem. Ja mám veľkú silu. Ja by som mu chcel práve slúžiť práve mojou silou!“

Mních dlho rozmýšľal. Potom mu napadlo: v blízkosti tečie rozdivočená rieka, v ktorej sa už utopilo veľa ľudí, keď chceli preplávať na druhý breh. „Ty si veľký a silný. Mohol by si skúsiť prevážať ľudí z brehu na breh, lebo v tých divých vlnách ani loďka neudrží, ani most sa nedá postaviť. V rieke je veľa ostrých skál, ale na jednom mieste je prechod možný, aj keď nie vždy.“

Nuž áno, to bolo niečo pre nášho obra. Poslúchol pustovníkovu radu a vybral sa na miesto. Postavil si búdu pri brehu a vo dne – v noci, ako prišlo, pomáhal ľuďom dostať sa na druhý breh. Od toho dňa sa už v rieke nik neutopil.

Niekedy si myslel, že Boh by sa mu už raz naozaj mohol ukázať, ved' mu slúži už tolko rokov, ale nakoniec od únavy zaspal, na svoj povzdych zabudol a slúžil verne ďalej.

Až raz, potom, čo slúžil plných sedem rokov, jednej noci bola neobyčajne silná búrka. Uprostred nej počuje sťaby detský hlások: „Prievozník, prevez ma!“ Obor si vraví: „To je azda hlas malého dieťaťa.“ Rýchlo vstal a vyšiel von. A naozaj, na druhej strane rieky stojí dieťa a prosí, aby ho preniesol na svoju stranu. Obor si vzal svoju palicu a statočne kráčal v rozbúrených vlnách rieky. Keď došiel na druhú stranu, vyzdvihol dieťa na plece a vydal sa na spiatočnú cestu. Avšak uprostred rieky zrazu cíti, že je akési ťažké, vždy ťažšie a ťažšie. Akoby mal na pleciach celú zemeguľu – myslel si. Voda už aj jemu siahala po krk a už si myslel, že tam obaja zahynú.

Z celej sily sa vzoprel a z posledných síl sa mu nakoniec podarilo dostať na breh.

Udivene pozerá na dieťa a pýta sa ho: „Kto si vlastne?“ A dieťa mu povie: „Ja som ten, ktorého už dávno hľadáš. Som Kristus, Pán neba i zeme. A to je moje tajomstvo:“

V najslabšom nosíš najsilnejšieho. Keď slúžiš najmenším a najslabším, slúžiš vlastne Najväčšiemu. Keď si uctíš malé, uctievaš toho, kto je veľký. A čokoľvek robíš ľuďom, ako keby si robil mne. Odteraz Ti ale dám nové meno. Nebudeš sa volať Prekliaty, ale budeš sa volať CHRISTOFORUS = NOSITEL KRISTA. Ved' ľudia ťa už dávno volajú OFORUS, nosič a prievozník.

A aby si mi veril, toto ti bude znamením: Zastokni svoju suchú palicu do zeme, no sa zazelená a bude znova kvitnúť.“

Obor urobil, ako mu Dieťa kázalo. Keď sa ráno zobudil, nestačil sa čudovať.

Z mŕtveho, suchého kmeňa vyrástol košatý strom, plný vetiev, listov a kvetov. Ale to ešte nie je všetko. Zišiel k rieke, aby sa umyl a v teraz už pokojnej hladine vody zazrel svoju krásnu ľudskú tvár. Bol celý premenený. Od toho, že roky len dobre robil a odvrátil sa od zlej a nesprávnej cesty.

Krištof uvažuje: „Ja som človek, niesol som na pleciach Toho, ktorý stvoril nebo i zem, ktorý nesie všetko a všetkých?!“

Plný radosti pokľakol pri svojom „strome“ a d'akoval Bohu za milosť, že sa s Ním mohol stretnúť v takej podobe, v akej kedysi prišiel medzi nás: Ako malé, bezbranné Dieťa!

Teologická úvaha k legende

Štruktúra legendy nás prekvapuje svojou hlbokou symbolikou. Reprobús prechádza siedmimi fázami na ceste k vnútornému dozrievaniu. S číslom SEDEM sa stretneme ešte raz v závere legendy, keď sa dozvedáme, že „obor slúžil pri rieke a dobre robil plných sedem rokov.“ Až potom sa naplnil jeho čas, keď sa stretá Dieťaťom a jeho suchá palica zakvitne. Sedem je číslo plnosti. Boh stvoril svet za 7 dní, resp. v siedmy deň odpočíval (Gn 2,2).

Máme sedem sviatostí, v ktorých dosiahneme plnosť Božích milostí. Duch Svätý nám dáva sedem darov na to, aby sem dokázali spolupracovať s Božou milosťou.

Aj náš každodenný život sa delí na 7 dní v týždni. Po siedmych rokoch sa v tele obnovia všetky bunky. Sedem rokov trvá detstvo, sedem vek dieťaťa v škole, sedem čas dozrievania mládeže v dospelého človeka, 70 rokov je plnosť života.

Aj naša legenda má sedem úsekov, pričom rozhodujúci je stred, rázcestie, križovatka, kde sa musím rozhodnúť, či sa vrátim k predošlému spôsobu života alebo sa vzchopím k obráteniu, resp. chcem sa stať takým človekom, akým ma chcel mať vo svojom stvoriteľskom pláne Boh.

Na začiatku vstupujeme do života s mnohými schopnosťami, talentami a ešte neusporiadanými silami. V detstve žijeme živelné, ale čoskoro narážame na svoje hranice, hoci si myslíme, že svojou vitalitou dokážeme aj „stromy vytrhávať zo zeme“. Pritom objavujeme v sebe aj túžbu po tom, aby sme vynikli medzi ostatnými, aby nás obdivovali. Tieto sily sa musia v nás usporiadať. Len takto časom objavíme, že je v nás aj vôľa byť osožnými (deti rady pomáhajú) a túžime byť milovaní (a preto sme ochotní prispôbovať sa „pravidlám hry“, ktoré vládnu v našom prostredí.).

Keď sa nám nedarí, upozorňujeme na seba neprístojným správaním, ba aj bitkami. Vo vrcholnej núdzi (keď máme pocit, že nás nikto nemá rád), sa pýtame: „Načo vlastne žijeme?“ Pripadáme si opovrhnutými, škaredými, odpudzujúcimi pre ľudí, slovami legendy si pripadáme „prekliati“. Ako Reprobus. (1. fáza)

Reprobus mal silu vytrhnúť sa z nevhodného prostredia, zo začarovaného kruhu, čím začína jeho skutočná životná cesta.

Odchádza z domu a dáva sa do služby kráľovi. (2. fáza)

Dnes už krajinám nevládnu králi. Tých niekoľko, čo na svete žijú, pokladáme za reprezentantov krajiny, ale nie za vykorisťovateľov a bezhraničných vládcov a mocipánov. Predsa pojem „kráľ“ je v nás dodnes živý v zmysle byť na vrchole, uznávaným, víťazom a pod.

V každom z nás žije niečo z kráľa. Koľko síl investujeme do toho, aby sme aspoň v niečom vynikli od ostatných (umenie, šport, vedomosti, ba i v moci a bohatstve).

Už aj v škôlke deti bojujú o prvenstvo. Táto snaha je v nás a je základom nejedného úspechu, ba aj osožného pokroku. Na druhej strane však niekedy zažijeme aj to, že ľudia stratia zmysel pre mieru, zmocní sa ich sebeckosť a bezohľadnosť, a idú bez predsudkov (aj „cez mŕtvolu“) za svojím cieľom. Následky týchto nezriadených síl poznáme všetci: ekologická nerovnováha, špinavé prostredie, ekonomická a sociálna nespravodlivosť, vojny, ničenie a smrť. A veru, nech je naša „kráľovská moc“ akákoľvek veľká, zoči-voči smrti splasne ako mydlová bublina.

Keď sa odvraciame od Božieho stvoriteľského plánu, od zákonov prírody, keď máme pred očami len svoj úspech, bohatstvo a moc, vstupujeme do diablových služieb. (3. fáza)

Tieto „recepty“ poznáme: „Kto hovorí vždy len pravdu, ďaleko sa nedostane.“ „K cieľu sa dostaneš len vtedy, keď sa nebojíš používať lakte.“ „Kto chce byť úspešný, nesmie sa báť ísť aj cez mŕtvolu.“

Toto všetko sú diablove zvody. Diabol – otec lži, podvodník a ten, čo všetok poriadok poprehadzuje, rušiteľ pokoja, protihráč dobra, a tým Boha, závistlivec a neprajník; ten, ktorý odmieta slúžiť Bohu. Niekedy je ťažké ihneď ho odhaliť, lebo väčšinou láka potrebnými vecami, ktoré slúžia k ukojeniu základných potrieb človeka.

Odvážil sa dokonca aj na Syna človeka, keď po 40-tich dňoch pôstu vyhladol na púšti! „Urob z týchto kameňov chleby!“ (Mt 4,3). Síce by mohol nakŕmiť hladujúcich na svete, ale pokušenie nie je v rozdávaní chleba, ale vyzýva k vlastnej sláve namiesto oslavy Boha.

V legende je to napísané zjednodušene. Tu sa nehovorí o diktátoroch a poddaných, alebo o štruktúrach, ktoré ničia (Boží) svet, ale Reprobus chce dosiahnuť moc a úctu ľudí, a preto je ochotný aj vraždiť (vo vojne).

Keď klameme, kradneme a robíme zlo, zamotávame sa stále viac do siete hriechu a sme vzdialení od sveta lásky, porozumenia, odpúšťania a všetkých mravných zásad.

V takej to situácii sa Reprobis stretá s človekom, ktorého životné svedectvo sa opiera o lásku k Bohu, ktorého on nazýval Otcou, ktorý visí na rázcestí na kríži. (4. fáza)

On nie je ten, čo všetko poprehadzuje a zanecháva za sebou neporiadok a smrť. Žije vo vnútornej jednote s Otcou a chce zjednotiť všetko, čo je na nebi i na zemi. Kríž, na ktorom visí, je aj v ňom samom: Láska k Otcovi, poslušnosť voči Bohu (vertikála), láska k ľuďom (horizontála), to je celý jeho život, lebo on sám je Láskou.

Zoči-voči tomuto Milujúcemu je diabol, ktorý vie len nenávidieť a závidieť, bezmocný. Svetlo je silnejšie ako tma, život je silnejší ako smrť a láska je silnejšia ako nenávisť.

Pri pohľade na Ukrižovaného Reprobis pochopil aj to, že musí svoj život zmeniť. Toto stretnutie tak otriaslo jeho vnútrom, že už inú možnosť, inú cestu nevidel pred sebou.

„Chcem mu slúžiť. Chcem zmeniť svoj život. Ale – kto mi ukáže cestu?“

Najprv odchádza do samoty a ticha. U mnícha, v pustovni (5. fáza), s pomocou skúseného „vodcu“, hľadá svoju novú životnú cestu. Veď tento pustovník si svoj život tiež zariadil podľa Ukrižovaného! Ale cesty je veľa. Bohu môžeš slúžiť aj inak ako modlitbou a pôstom.

Tu začína naša identifikácia s Reprobom: Mám odvahu – spolu s ním – vstúpiť do tohto procesu obnovy, odvrátenia sa od toho, čo bolo v mojom živote doteraz nesprávne a zlé? Budem mať silu na tejto ceste vytrvať? Reprobis sedem rokov trpezlivo čakal pri rieke a slúžil verne, až potom mu Boh dal znanie, že vie o jeho obrátení a dobrých skutkoch. Po rokoch služby dostane od Boha nové poslanie: viesť ľudí nielen cez rozbúrenú rieku, ale zachraňovať ľudí aj vo vlnách hriešneho života a previesť ich na breh, kde na nich s láskou čaká Ukrižovaný a s Ním náš Boh a Otec.

Rieka, pri ktorej slúžil Reprobis, (6. fáza) nie je životodarnou vodou, ale ničiacim elementom, ktorý strháva ľudí do priepasti smrti. To je more, v ktorom Jonáš zachránil v bruchu veľryby (Jon 2,11), more, ktoré utíšil Ježiš (Mk 4,39 a par.), a z vln ktorého Pán zachránil Petra (Mt 14,30-31).

To sú viditeľné (voda) i neviditeľné (vietor) nebezpečenstvá, „vlny“ našej doby, moderné prúdy, ktoré nás strhávajú do záhuby (alkohol, narkotiká, drogy, nikotín, rôzne choroby, vojny, módné nezmysly, odmietanie nového života, technické výstrelky, už spomínané ekologické, ekonomické a sociálne nespravodlivosti, bezdomovci, zadĺžený tretí svet, teror a poblúdená mládež na našich uliciach).

Musíme im pomôcť dostať sa cez túto vražednú rieku, dostať sa z vln, lebo sami to nedokážu.

Prenášať ľudí cez rieku dokáže každý z nás, kto vie dobre plávať. Ale zachraňovať ľudí v rozbúrených vlnách života, na to sú povolani najprv rodičia, potom kňazi, učitelia, katechéti, priatelia, a keď treba, aj lekári.

„Plávanie proti prúdu“, proti vlnám, je ťažká vec. Hoci Reprobis je našim hrdinom, ani jemu to nešlo ľahko. Nejde o fyzickú námahu, ale o trpezlivé čakanie v neľahkej službe toľké roky. Na vrchole, keď si myslíme, že malé dieťa na pleciah ľahko preniesieme, lebo to je nič, zistíme, že na pleci nesieme ťarchu celého sveta so všetkými jeho utrpeniami, bolesťami, hriechmi a nezvládnutými (nezvládnuteľnými) úlohami.

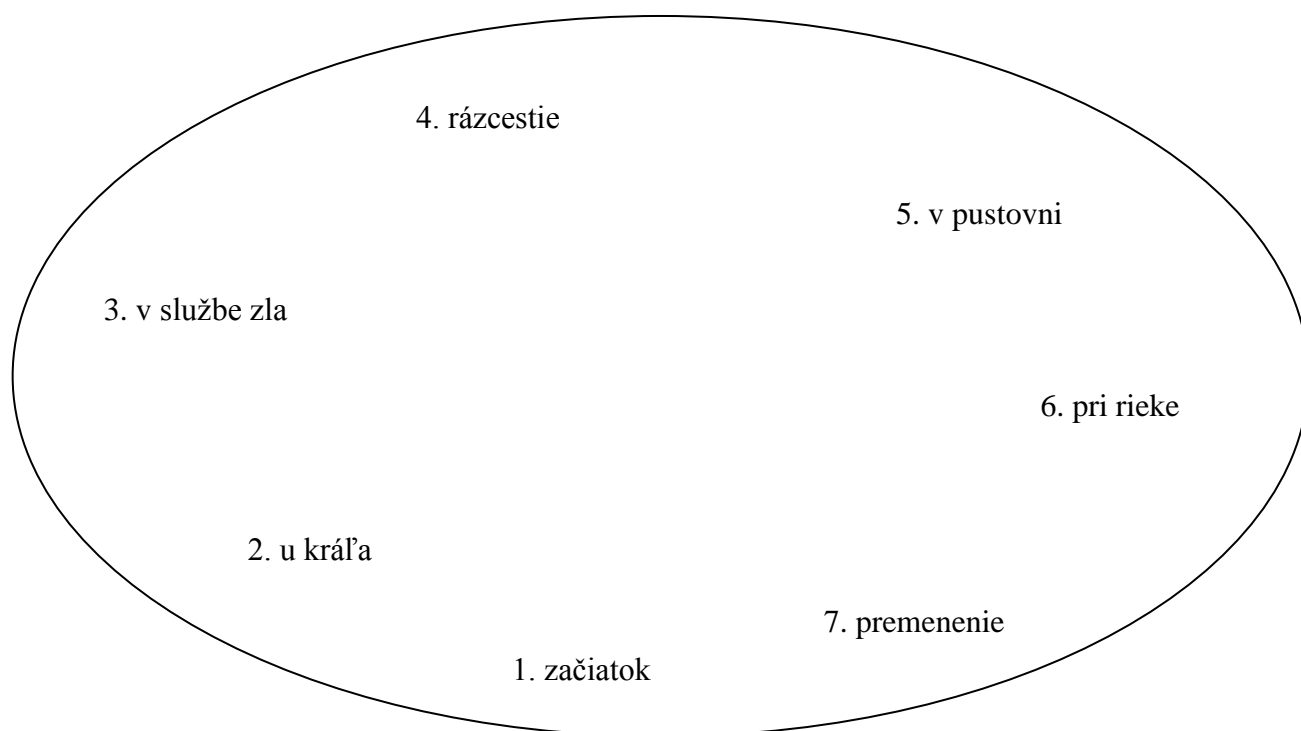
Toto Dieťa je dnes pre nás symbolom všetkých trpiacich, hladných, odvrhnutých, narodených i nenarodených malých detí sveta, zneužívaných pracovne, sexuálne, citovo odmietaných, psychicky mučených, bez rodín, bez domova, bez škôl, bez akýchkoľvek práv a bez možnosti brániť sa.

„Preneste ma!“ – prosí Dieťa. Prosia všetky deti sveta. Preneste nás z tohto utrpenia do lepšieho sveta.

Reprobis slúži verne sedem rokov, a potom príde malé Dieťa a chce od neho všetko, celý jeho život. Vo chvíli, keď svoju úlohu zvládne (nehodí Dieťa do vody, lebo mu je príťažké), nastáva premenenie (7. fáza).

„Nie ty si preniesol mňa, ja som ťa prenášal tak dlho, kým si pochopil, kde je pravda a čo je tvoja úloha na tejto zemi. Odteraz sa už nebudeš volať „prekliaty“, ale staneš sa NOSITEĽOM KRISTA, Svetlonosičom, Christophom, v slov. Krištofom.

Celú túto cestu si môžeme predstaviť ako kruh (alebo ovál), začíname dolu, stúpame v smere hodinových ručičiek, na vrchole, hore, je 4. fáza a klesáme po pravej strane znova dole, k začiatku, kde je 1. a 7. fáza vedľa seba.

Krištof prešiel tento kruh raz. Ale vieme, že v živote ideme touto cestou viackrát, preto je symbolom duchovného života vlastne špirála, ktorá sa dvíha do výšky, hoci niekedy padáme aj späť, inokedy kráčame smerom hore. Na tejto ceste nič nenechávame nepovšimnuté, všetko má svoje miesto v našom živote, svetlé i smutné (tmavé) chvíle. Aj my sme schopní preklenúť všetky priepasti, preplávať všetky rozbúrené rieky a staneme sa – spolu s Krištofom – „kráľmi“, t. j. ľuďmi, ktorí dosiahli plnú ľudskú zrelosť, a tým aj hodnotu. Ale to záleží do každého z nás.

Premena Reproba – Oforusa na Christophorusa, Krištofa, sa ukázala v rozkvitnutej palici ah v zrkadlení jeho premenenej tváre. Pripomína nám to aj Žalm 1 o strome, ktorý rástol pri vode. V blízkosti Božích milostí. Krištof po obrátení tiež žil v blízkosti Božích milostí, lebo s nimi spolupracoval. (Komentár od KAUFMANN, E.: *Wohin sollen wir gehen?*)

Symboly k legende

DIEŤA – Keď Krištof vyšiel von, uvidel stáť na brehu dieťa, ktoré ho prosilo, aby ho preniesol. Krištof si položil dieťa na plece... ale dieťa bol ťažšie ako olovo. Čím ďalej kráčal, tým bolo ťažšie. *Obor sotva uniesol dieťa. Silák je prislabý a to Slabé je príťažké. Boh sa nezjavuje v sile, ale v malých a bezvýznamných.* Prvým motívom je DIEŤA. To čítame ako symbol pre bezvýznamných, malých, slabých, chudobných, chorých, proste ľudí odkázaných na pomoc druhých. Takto chápeme aj obraz, že dieťa tlačí obra k zemi. Príklad: denne umývať, opatrovať dlhodobo ležiaceho chorého a pritom sa na neho usmievať, to je veľmi náročná úloha. Aj ten, kto sa dobrovoľne prihlásil na túto službu, bude raz unavený a preťažený.

VODA – Krištof vstúpil do vody. Ale... Voda stále viac a viac stúpala a dieťa bolo ťažké. Čím ďalej kráčal, tým vyššie stúpala voda, takže dostal strach, že sa utopí. *Voda je prekážkou, hranicou, skrýva v sebe nebezpečenstvo, smrť a hrob. Kto to prekoná, dostane sa na druhý, nový breh, do nového života. A kto pomáha druhým, aby sa dostali na druhú stranu, buduje nový svet. Môže človek niesť Toho, ktorý nesie všetko? Voda a rieka tvoria ďalší komplex, ktorý má symbolickú kvalitu. Tu je v popredí ohrozujúci a smrteľný aspekt vody. Je hranicou, nebezpečnou prekážkou, smrťou a hrobom. Krištofova služba s „prenášaním“ je pomoc, aby cesta neskončila predčasne. Pomáha premáhať prekážky a nebezpečenstvo.*

ČLOVEK A BOH – Priviedlo si ma do veľkého nebezpečenstva, dieťa, bolo si na mojom pleci veľmi ťažké. Keby som prenášal celý svet, nebolo by to ťažšie. *Nečuduj sa nad tým, Krištof. Ty si neniesol na pleci sám len celý svet, ale aj toho, ktorý ten svet stvoril.* Človek a Boh: Tretí odsek nemá vecný symbol. Hovorí o „skrytom Bohu“ v našom svete. On je ten, ktorý trpí v trpiacich a skrze Ukrižovaného je spojený so všetkými ľuďmi, ktorý sú vydaní napospas nebezpečenstvu a utrpeniu vo svete. Symbol Ukrižovaného je tajomstvom. Ten, kto berie na svoje plecia týchto bezmocných, nesie na pleciach Toho, ktorý nesie všetko a všetkých, To je TAJOMSTVO LÁSKY.

ROZKVITNUTÁ PALICA – Vezmi svoju palicu a zastrč ju pri svojej chalupe do zeme. Do rána zakvitne a zarodí aj ovocie. Krištof sa vrátil, svoju palicu zasadil do zeme a keď sa ráno zobudil, na palici bolo lístie, ba aj ovocie. *Láska dáva rozkvitnúť aj suchému drevu a prebudí mŕtvych k životu.* Rozkvitnutá PALICA je obľúbeným symbolom legiend. G. Benker mieni, že „je vždy dôkazom ľudského činu pri plnení Božej vôle.“ Zeleň potvrdzuje svätosť osoby, ktorá svedčí o Pravde. To, čo tu bolo dlho suché, pre Krištofove skutky lásky sa dostalo do pohybu; čo bolo suché, dostalo šťavu; čo sa zdalo byť mŕtve, prináša ovocie.

Christophorus – Krištof – našej legendy patrí k veľkým postavám pútnikov, ktorý sú na ceste za zmyslom života. V stredoveku – v čase púti do Svätej zeme, do Santiago de Compostela, neskôr aj do Ríma a do francúzskeho Chartres – je putovanie istou formou verejného pokánia, t. j. návratu k znovu nájdenému Bohu. Keď chce Krištof slúžiť najvyššiemu, musí dlho putovať, kým nájde ani nie Najväčšieho, skôr NAJVYŠŠIEHO Boha. Aj to je typické pre stredovek, že mu chce slúžiť. V pozadí visí večná otázka: Kde je posledná stanica nášho života? Legenda dáva odpoveď.

Postava Kresťana – Krištofa – Nositeľa Krista, nie je s istotou historická postava, no je stelesnením kresťanskej existencie, kresťanských postojov, ktoré sú platné v každej dobe.

Otázka: Ako môžeme slúžiť Kristovi?

Aktivita pre skupinu: Na plagáte vytvorte z hnedých dvoch pásov KRÍŽ, nalepte naň ikonu Krista. Okolo nej nalepte žlté lúče. Hnedý kríž môžete ozdobiť rôznymi malými krížikmi, do ktorých každý napíše svoje meno aj to, ako by rád slúžil Pánu Ježišovi Kristovi.

Modlitba – Žalm 1:

Blažený človek, čo nekráča podľa rady bezbožných
a nechodí cestou hriešnikov,
ani nevysedáva v kruhu rúhačov,
ale v zákone Pánovom má záľubu
a o jeho zákone rozjíma dňom i nocou.

Je ako strom zasadený pri vode,
čo prináša ovocie v pravý čas,
a jeho lístie nikdy nevädne;
darí sa mu všetko, čo podniká.

No nie tak bezbožní, veru nie;
tí sú ako plevy, čo vietor ženie pred sebou.
Preto bezbožní neobstoja na súde,
ani hriešnici v zhromaždení spravodlivých.

Nad cestou spravodlivých bedlí Pán,
ale cesta bezbožných vedie do záhuby.

sr. M. Faustína Zatlková, FDC